

pro ACTIUNEA CATOLICA ROMANA

Tribuna libera pentru unirea Bisericilor fundata in 1955 de
CONSTANTIN DRAGAN

Paul VI: „Tragicele evenimente de la Praga sunt o jignire a conceptiilor superioare asupra drepturilor omului si a demnitatii popoarelor”

Dreptatea și pacea sunt termeni care trebuie înțeleși la lumina concepțiilor superioare asupra drepturilor omului și ale demnității popoarelor, concepții care nu pot fi despărțite de căutarea, fie chiar tacită, a lui Dumnezeu: acesta, în rezumat, conținutul discursului pronunțat de Sfântul Părinte Paul VI în audiența generală săptămânală acordată credincioșilor la reședința sa de vară de la Castelgandolfo, drept comentariu al tragediei cehoslovace. Discursul acesta reia, amplificându-le, considerațiile preocupate și severe exprimate de Papă în cursul scurtei cuvântări ținute la aeroportul Romei la plecarea sa la Bogota, și care s-au repetat în repetate rânduri în convorbirile sale cu ziaristii și prelații care l-au întovărășit în călătoria sa spre America Latină.

« Si am vrea să amintim oamenilor — a spus Papa — că dreptatea și pacea nu pot fi despărțite de concepțiile superioare asupra drepturilor omului și a demnității popoarelor; și că la rândul lor aceste concepții nu pot fi operante pentru binele comun al persoanelor și al comunităților naționale, dacă nu sunt susținute și alimentate, fie chiar tacit, de o căutare constantă și efectivă a Dumnezeului viu, a absolutului, a transcendentului necesar, din care derivă conștiința morală a omenirii și sentimentul solidarității ei frățești ».

« Ce se întâmplă, când oamenii renunță la această legătură vitală cu Dumnezeu? — s-a întrebat Papa —: când dimpotrivă legătura aceasta e tăgăduită? N'am vrea să fim profeți de noi nenorociri; sunt suficiente recente experiențe ale lumii moderne pentru a ne face să înțelegem unde duc asemenea renunțări la Dumnezeu.

« Noi vrem mai curând să fim încă optimiști; aceasta din dragostea pe care o nutrim pentru toate popoarele, din respect față de sentimentul onoarei și al omeniei, pe care nimic nu le poate stinge în sufletul oamenilor, dintr'un sentiment de solidarizare cu speranțele tuturor celor care așteaptă o soluție omenească, rațională și împăciuitoare a crizei actuale. Noi vrem să nădăjduim și să urăm o semenea soluție, pentru binele comun, dar mai ales pentru cei care suferă. O soluție în care dreptatea și pacea să prevaleze asupra oricăror alte interese și dificultăți ».

Secretarul general al partidului comunist roman Nicolae Ceausescu s'a declarat solidar cu lupta de eliberare a poporului ceh.

În discursul pronunțat la plecarea sa la Bogota Papa ceruse slujbe religioase și întruniri de rugăciune pentru poporul cehoslovac. Apelul său a avut vast răsunet în întreaga lume, în special în Austria, în Germania și în Elveția. La Roma Liturghii speciale au fost celebrate în toate bisericile.

În cursul aceleiași audiențe de la Castelgandolfo Papa a vorbit și de recenta sa călătorie la Bogota, amintind credincioșilor în special două momente « deosebit de semnificative, deosebit de înălțătoare » ale acestei călătorii: ceremonia hirotonirii unui grup de 150 preoți și diaconi latino-americani pe « Câmpia euharistică » și celebrarea Liturghiei la biserica Sfânta Cecilia, în unul din cartierele cele mai sărace și mai populare ale capitalei columbiene, în prezența unei mulțimi umile și pioase.

Această primă călătorie a unui Papă în America-latină, deși limitată la o singură țară a Continentului, primește semnificația unei « întâlniri globale » cu toți credincioșii spațiului latino-american. O întâlnire care a extrinsecat credința și sentimentele religioase, « și trebuie să credem și umane și civile » ale unui întreg continent. America Latină — a spus Papa — nu putea oferi

ochilor noștri o imagine mai vie, mai vrednică de dragostea noastră; suntem încă copleșiți de impresia emoționantă pe care ne-au lăsat-o în suflet aceste întâlniri exultante și acaparante, care au umplut spațiul celor trei zile petrecute de noi în Columbia. Au fost trei zile de plenitudine spirituală, de păstorească fericire, și în același timp de revelație. « A fost, cum bine a spus un ziarist francez, « un triumf fără triumfalism ».

Papa a vorbit apoi de urgența unei intervenții a Bisericii, care să dea o expresie concretă, și pe plan omenească și vremelnică, credinței unui popor astăzi frământat de probleme economice și sociale a căror rezolvare nu mai poate fi amânată. A vorbit de « datoria de a suscita noi capacități de acțiune « într'o Biserică chemată să repete minunea evanghelică a înmulțirii pâinii și a peștilor, pentru a satisface foamea unei imense mulțimi de săraci « pe care nu ne vom mai putea obișnui să-i știm și să-i gândim sbătându-se în lipsurile și amărăciunile condiției lor, fără ca fiecare dintre noi, conmesali ai Euharistiei, să facem tot ce ne stă în putere pentru a restitui acestor frați ai noștri o bună stare proporționată necesităților lor omenești și demnității lor creștine ».

La Bogota Biserica s'a regasit pe sine

Dintre multele discursuri pronunțate de Paul VI în cursul vizitei sale la Bogota, două vin să precizeze, fără posibilități de interpretări arbitrare, poziția Bisericii asupra problemelor religioase și sociale care astăzi agită continentul latino-american și în general întreaga lume catolică.

Adresându-se celor trei sute de mii de « campesinos » din zona agricolă dela Mosqueira, Paul VI a sugerat o schemă de acțiune creștină în favoarea categoriilor subdezvoltate, care să promoveze « planuri noi și organice pentru clasa muncitorească și în special pentru categoriile rurale », și a condamnat cu severitate violența predicată de stânga catolică și de marxiști ca singură soluție de integrare a acestor categorii sociale în procesul de transformare a Continentului.

« Violența și revoluția — a spus Papa — sunt contrarii spiritului creștin și n'ar face decât să întârzie, în loc de a favoriza, înălțarea socială la care pe bună dreptate aspirați cu toții ». Fraza aceasta e deosebit de importantă intrucât implică o orientare clară și pentru episcopii latino-americani a căror Conferință generală, inaugurată de Papă, a continuat la Medellin.

În discursul pentru inaugurarea Conferinței episcopatului latino-american Papa a înfierat încă odată violența și « rătăcirile lumii moderne », dar mai ales ale comunității religioase, deseori ispitită să îmbrățișeze ideologii străine de mesajul evanghelic și să se lase luată de « valul confuziei și al irenismului ideologic ». Paul VI a amintit clerului și ierarhiei Bisericii latino-americane primejdiile unei « teologii a violenței » și « primatul dragostei și al carității asupra urei și a revendicărilor clasiste violente ».

Condamnând cu hotărâre atât violența cât și devierile teologice, Papa a repus Biserica pe poziții ferme, care resping compromisiul și alinierea cu ideologiile și curentele filosofice progresiste — scriu comentarii vizitei. E a treia etapă a unei curajoase afirmări doctrinare care, începută cu « Crezul poporului lui Dumnezeu », pronunțat de Paul VI în cursul ceremoniei pentru închiderea Anului Crediței, a continuat cu Enciclica « Humanae Vitae » asupra răspunderilor creștine cu privire la controlul nașterilor, și acum cu această clarificare a poziției Bisericii atât pe tărâm religios cât și social.

Întoarcere la Evanghelie și la dreptatea în dragoste predicată de Christos, acesta e sensul mesajului dela Bogota. Întoarcere la adevărul doctrinei întemeiată pe cuvântul lui Christos, care a fost cheazășie de durată în timp a Bisericii misionare și civilizatoare, pentru care desrădăcinarea nedreptății și cucerirea păcii adevărate sunt posibile « numai realizându-se plenitudinea adevăratei iubiri creștine, adică universale, a tuturor oamenilor față de toți oamenii; a dragostei care nu biruște răul cu răul și violența cu violența, ci învinge răul cu binele, cu puterea tămăduitoare a dragostei ».

Mulțimile care l-au aclamat pe Papă la Mosqueira și în tragicel « bidonvilles » care fac coroană contradictoriei capitale a Columbiei, au simțit vibrând în cuvintele Papii speranța. O speranță « răbdătoare, blândă și trudită », ca aceea pe care Christos a venit s'o aprindă în sufletele oamenilor când a vrut să asociez, prin Biserică, opere sale de mântuire a omenirii, toate generațiile.

În speranța aceasta stă vitalitatea credinței. « Noi — a spus Paul VI în discursul

pentru inaugurarea Conferinței Episcopatului latino-american — trebuie să reafirmăm această vitalitate a credinței, care e prima rațiune de a fi a Bisericii, în deplină fidelitate față de învățătura ei.

Astăzi — a constatat Papa — principiile fundamentale ale teologiei catolice sunt asaltate de curentele cele mai cversive ale gândirii moderne. Si golul lăsat în școlile filozofice catolice de părăsirea marilor maeștri ai gândirii creștine e deseori umplut de o superficială și aproape servilă acceptare a filozofiilor la modă, de multe ori simpliste și obscure.

Va trebui desigur să treacă mult timp pentru a vedea efectele concrete ale acestei reafirmări doctrinale și în general ale vizitei Papii în America Latină.

Va reuși această vizită să relanceze acțiunea Bisericii latino-americane până într'atât încât să determine o dezvoltare ordonată a Continentului fără a se recurge la violență? — se întreabă acum comentarii evenimentului. Un lucru e sigur: Biserica latino-americană, singura forță omogenă, articulată și puternică, are înaintea ei o oportunitate istorică fără precedent.

DACIA PRE-ROMANA SI ROMANIA PROTOCRESTINA

O conferinta a Prof. Mariano Baffi la F.E.D.

Prof. Mariano Baffi

(atunci Seytia Minor) un avampost necesar imperului roman în plină expansiune spre răsărit.

Bivacuri și forțe române se înmulțeau din ce în ce dealungul cursului său, iar legatul Moesiei, Tiberius Elianus, instalase la Sud de Dunăre câteva sute de mii de transdanubieni, fără să procedeze încă la o adevărată ocupație teritorială.

Prima ciocnire cu Dacia — care între timp își organizaseră societatea pe baze aristocratice — a fost provocată de Romani, în epoca lui Domițian. Învinși la Tape de Tettius Julianus, Dacia acceptă un protectorat aparent al Romei, în timp ce regele lor Decebal era declarat aliat al poporului roman. Ostilitățile reîncep însă în epoca lui Traian, care conduce împotriva lui Decebal două expediții. Din păcate puține sunt izvoarele scrise la care se poate recurge pentru o reconstruire a faptelor, dar, spre deosebire de toate războaiele purtate de Romani, o mărturie a războiului împotriva Dacilor rămâne acel monument singular care e coloana lui Traian și care astăzi încă amintește cucerirea și romanizarea Daciei. În epoca lui Traian Dacia trăiau o intensă viață spirituală, economică și socială. Adoratori ai lui Zamolxe, divinitate a pământului și a abisurilor infernale, religia lor era monoteistă. Credeau într'o viață viitoare, într'o existență dincolo de moarte, concepută ca răsplată a celor buni și ca pedeapsă a celor răi. Toate acestea erau presupusuri care aveau să facă mai ușoară pătrunderea religiei creștine în țară.

Primii creștini au fost probabil înșiși soldații romani, legiunile care ocupau Dacia fiind recrutate în Asia Minoră și în peninsula balcanică, unde cuvântul lui Christos pătrunsesse deja, grație propăvăduirii Sfântului Pavel și a discipolului său Titus. De altfel însuși Tertulian scrie că printre primii creștini erau, alături de Germani și de Sarmați, Dacii.

« Mulți cărturari au scris — afirmă Nicolae Jorga — că noi Românii am primit credința creștină târziu, și prin Bulgari. O greșală mai mare nici că se putea face. În primul rând fiindcă un popor antic și mai cult nu poate primi aceste daruri spirituale dela un alt popor mai rânăr și mai sălbatec... În sfârșit un întreg complex de cuvinte, ca de exemplu *Biserică, botez, cuminecatură*, sunt de origină latină, si arată cum noi românii am primi creștinismul antic direct dela Romani ».

Primele informații pe care le avem despre teritoriul care formează actuala Românie sunt acelea pe care le putem găsi în scrierile lui Ovidiu, nifericul poet constrâns să-și sfârșească zilele pe țărmurile atunci inospitale ale Dobrogei.

Vrând să dăm crezare celor scrise de Ovidiu, șederea sa în locurile acelea nu trebuia să fie chiar atât de plăcută, fie din pricina sălbăteciei peisagiului, fie datorită asprimei climei și ferocității locuitorilor.

Cu totul altele sunt condițiile de viață în regiunile scăldate de cursul inferior al Dunării un veac mai târziu, adică în ajunul ocupării lor de către Romani. Între timp, o formă de civilizație dintre cele mai înalte se dezvoltase pe meleagurile cuprinse între Dunăre, Tisa și Nistru; o civilizație care nu era bazată numai pe agricultură și pe creșterea vitelor, ci care poate fi definită pe bună dreptate înfloritoare cât privește artizanatul și metalurgia, lucru de altfel confirmat de recentele săpături arheologice.

În același timp Dunărea — fluviul sacru al Geto-Dacilor — devine un fluviu roman dealungul întregului său curs, iar Dobrogea

Epistolele Sfântului Petru într'un papyrus din veacul III

După proclamarea autenticității rămășițelor pământești ale Sfântului Apostol Petru de către Papa Pavel VI, un alt eveniment, destinat să aibă un mare răsunet religios și cultural, vine acum să aducă o notă concretă comemorării celui de al XIX centenar al martiriului Sfântului Petru.

Cardinalul Agostino Bea, Președintele Secretariatului pentru Unirea Creștinilor, a prezentat zilele trecute ziarștilor întruniți în sala presei a Vaticanului, pentru obișnuita conferință de presă săptămânală, ediția celor două scrisori ale Apostolului, care reproduce, în fac simil, textul cel mai vechi cunoscut până acum al acestor scrisori, și anume papyrusul așa numit Bodmer VIII, după numele proprietarului său. În limbaj tehnic papyrusul acesta, publicat pentru prima oară în 1959, poartă sigla P-72.

Ilustrând ediția actuală, publicată de editorul M. Testuz, Cardinalul Bea a precizat, printre altele, că manuscrisul acesta făcea parte dintr'un codice mai amplu din veacul III. Autenticitatea sa — a spus Cardinalul — îl face deosebit de important atât pentru istoria textului cât și pentru aceea a «canonului», care dovedește că încă din veacul III era cunoscută și răspândită nu numai prima ci și a doua scrisoare a Sfântului Petru.

Prezența acestei a doua scrisori în același manuscris care conține și prima epistolă constitue o mărturie valabilă în favoarea canonicității cărților sfinte inspirate, canonicitate mult timp contestată în multe părți ale Bisericii.

Vorbind despre caracteristicile acestui papyrus, Cardinalul Bea a precizat că formatul său, destul de mic, acreditează teza după care el ar fi fost compus pentru uzul personal. Scribul — desigur nu un literat — a făcut multe greșeli de ortografie. Comparat însă cu marile texte onciale, el prezintă o fidelitate aproape totală; ceea ce — a spus Cardinalul Bea — e o altă dovadă a «solidității» textului epistolelor lui Petru în forma în care a fost folosit în Bisericile creștine dealungul veacurilor și până în zilele noastre.

Ediția celor două scrisori, prezentată acum de Cardinalul Bea, reproduce în fac simil fotografic textul original. În afară de două

comentarii critice, care informează asupra grafiei manuscrisului și fac posibilă o comparație a sa cu celelalte codice cunoscute, alături de paginile în limba greacă e reprodus textul latin al acestor scrisori, transmis de Vulgata.

Deschide actuala ediție a papyrusului Bodmer VIII o prefață a filosofului catolic Jean Guittou, membru al Academiei Franței.

Alte informații interesante asupra acestui manuscris sunt publicate în numărul special pe care oficiosul Vaticanului, «L'Osservatore Romano», îl închină comemorării martiriului Sfinților Apostoli Petru și Pavel, într'un articol semnat de părintele iezuit Carlo Martini.

Aflăm astfel din articolul citat că epistolele Sfântului Petru păstrate în papyrusul Bodmer VIII P-72 aparțin părții celei mai vechi a unei antologii de texte sfinte, scrisă probabil de patru diferiți scribi într'o perioadă cuprinsă între începutul veacului III și prima jumătate a veacului IV. Fac parte din culegerea transcrisă în veacul III și Epistolele Sf. Pavel către Corintieni, oda lui Solomon și epistola lui Iuda.

După părerea editorului său, papyrusul Bodmer P-72 provine din Egipt, unde ar fi fost transcris de scribi copti, cum dovedește prezența unui cuvânt în limba coptă, și confuzia făcută de ei între unele sunete.

Pe temeiul caracteristicilor sale paleografice, manuscrisul acesta a fost atribuit de editorul Testuz veacului III, dată în general acceptată și de alți experți, cu excepția lui Karl Oland, care ezită între veacurile III și IV.

Cele două scrisori ale Sfântului Petru — precizează păr. Martini — cuprind în total 36 de pagini, toate păstrate în bună stare, cu excepția primei foi, care e deteriorată și prezintă unele lacune.

Revenind la conferința de presă a Cardinalului Bea, Prelatul a încheiat prezentarea acestei noi ediții a Epistolelor St. Petru, spunând că inițiativa editorului Testuz prezintă o «contribuție concretă și utilă» la manifestațiile pentru comemorarea celui de al XIX centenar al martiriului Sfântului Petru.

Galileo Galilei va fi reabilitat de Biserica?

În cursul unei comunicări asupra temei «Religie și științe naturale» prezentată la Congresul internațional al laureaților Premiului Nobel, arhiepiscopul Vienei, Cardinalul Franz Koenig, a prospectat posibilitatea revizuirii procesului din 1633 în care Galileo Galilei a fost condamnat ca eretic. Sentința emisă atunci de tribunalul Inchiziției va fi probabil examinată de o comisie specială, care va controla toate documentele procesului.

Anularea sentinței de condamnare a lui Galileo Galilei ca susținător al teoriei astronomului polonez Copernic, după care planetele descriu o mișcare de rotație în jurul soarelui, care e fix, «ar face să se închidă una din rănile cele mai adânci deschise în raporturile Bisericii cu știința» — a spus Cardinalul Koenig.

«În același timp, reparând această eroare, Biserica ar preciza limitele prerogativelor sale de infailibilitate».

Arhiepiscopul Vienei a invitat apoi oamenii de știință să se unească cu teologii pentru a lupta împreună împotriva agresiunilor care constituie grave primejdii de distrugere a lumii. Fiindcă «nimic nu împiedică această colaborare a Bisericii cu aceia dintre reprezentanții științei ale căror preocupări în fața desvoltărilor politice internaționale sunt universal cunoscute».

Declarațiile Cardinalului Koenig, definite «senzaționale» de întreaga presă italiană, au dat loc la reacții imediate în Vatican. S-a relevat, printre altele, că numai Papa poate dispune revizuirea sentinței împotriva lui Galilei, a cărui «reabilitare» ar fi în orice caz «numai formală», deoarece toți savanții și scriitorii catolici au recunoscut, de cel puțin două veacuri, eroarea comisă de tribunalul Inchiziției. Mai mult, se poate spune că Biserica n'a ezitat să admită această «greșală», provocând publicarea (în 1964) a «Vieței și operei lui Galileo Galilei» de monsinior Pio Paschini.

Publicația — în două volume — dispusă de însuși Sfântul Părinte Paul VI și editată de Academia Pontificală a Științelor, al cărei rector Mons. Paschini a fost până în prezenta morții sale, recunoștea cu obiectivitate că sentința pronunțată împotriva lui Galilei nu mai are valoare. Un an mai târziu, lucrarea monsiniorului Paschini era citată într'o notă la unul din capitolele Constituției «*Gaudium et spes*» asupra prezenței Bisericii în lumea contemporană dată de Conciliul Ecumenic Vatican II, în care se spune, în legătură cu raporturile dintre cercetarea științifică și credință: «Să ne fie îngăduit să condamnăm anumite atitudini mintale, care uneori nu lipsesc nici chiar printre creștini, atitudini determinate de o insuficiență percepere a autonomiei legitime a științei, și care, dând loc la controverse și discuții, fac ca multe spirite să creadă că știința și credința se opun une altele».

Unificarea Europei garanție de pace

În cursul audienței acordate membrilor comisiei politice a Consiliului Europei, prezenți la Roma pentru o întrunire de consultare, Sfântul Părinte Paul VI a lansat un nou apel pentru «rezolvarea dramaticelor conflicte care astăzi sdruncină pacea lumii».

Biserica — a afirmat Papa — «nu urmărește scopuri politice și nici nu are competența de a da curs unor soluții politice pentru rezolvarea crizei actuale. În același timp, însă, ea nu poate rămâne indiferentă în fața eforturilor acelor care, ca membrii Consiliului Europei, încearcă să consolideze pacea, să caute o soluție tensiunilor internaționale și să apere drepturile persoanelor și ale popoarelor. Din nefericire climatul actual e destul de sumbru — a spus Papa: «Chiar și în Europa, care pare să fie la adăpost de conflictele dramatice din alte părți ale lumii».

«Evenimentele recente au amintit cu cruzime oamenilor de bună voință precariatatea eforturilor lor. Si așa va continua să fie atâta timp cât forța brutală va prevala asupra drep-

tății, servind interesele unora în dauna celorlalți».

«Ar trebui așadar să se renunțe la speranțele de destindere și de pace? Cine ar putea să o facă? N'ar fi, oare, mai bine să fie luate în considerație, cu curaj și realism, mijloacele în măsură să consolideze aceste speranțe? Unificarea Europei ar fi fără îndoială una din căile cele mai sigure. De aceea, consolideze Țările membre ale Consiliului Europei solidaritatea lor, pentru a face ascultată cu fermitate, dar în spiritul păcii, vocea rațiunii și a dreptății».

Facă-se ele apărătoarele marilor cauze internaționale ale populațiilor în curs de dezvoltare, nu numai pe temeiul propriilor interese economice, ci — cum spuneam în Enciclica noastră «*Populorum Progressio*» — călăuzite de legile dreptății internaționale. O asemenea atitudine generoasă și desinteresată n'ar putea rămâne fără rezultate. Ea ar promova cooperarea țărilor bătrânei Europe, al cărei patrimoniu cultural, moral și religios, prețios prin aportul valorilor creștine, ar străluci atunci din nou în ochii întregii lumi».

A murit rugandu-se pentru «durerile lumii»

Padre Pio di Pietralcina

Rugăciunea lui Padre Pio

Mai bine de o sută de mii de persoane, venite din toate unghiurile pământului, cu avioane și trenuri speciale, au luat parte la funeraliile solemne ale călugărului capucin Pius Forgione dela Pietralcina, trecut la cele veșnice în chilie pe care o ocupa de o jumătate de veac în mănăstirea franciscană de la San Giovanni Rotondo, în apropiere de Foggia.

Nu știm dacă faima călugărului taumaturg, mort în «miresmă de sfințenie», la vârsta venerabilă de 83 ani, după o viață în întregime consacrată lui Christos și suferințelor fizice și mai ales spirituale ale credincioșilor, a ajuns și pe meleagurile noastre. «Padre Pio» era un personaj universal celebru, venerat și iubit în întreaga lume. Și nu numai de catolici, cum a dovedit impresionanta procesiune care l-a întovărășit la locul de veci. O procesiune care se desfășura pe o lungime de cel puțin cinci kilometri și în care rugăciunile morților erau rostite în toate limbile pământului.

A trecut, murmurând o rugăciune, marele prag care pe noi, muritorii de rând ne înspăimântă, dar care lui, alesul între aleși, îi era poate mai familiar decât chiar pragul chiliei sale. Cu o zi înainte de a închide ochii negri, adânci de țaran meridional, care știa să vadă în taințele cele mai ascunse ale sufletului omenească, sărbătorise cinzeci de ani de la primirea «stigmatelor», adică a sfințelor răni care timp de o jumătate de veac l-au identificat în suferință cu Christos, l-au ținut «răstignit pe crucea tuturor durerilor lumii», O lume pe care Padre Pio o cunoștea din cele susurate la fe-restruica confesionalului în care își petrecea bună parte din zi, ascultând, «cu sufletul răvășit de oroare și de milă» — cum scria primului său parinte spiritual, păcatele, durerile, nedumeririle și ispitele celor ce atrași de faima sfințeniei sale, veneau, din toate unghiurile pământului, să i se mărturisească; suportând cu umilitate mustrările și uneori chiar furiile călugărului sfânt, care nu se

putea resemna la «nelegiuirile cu care oamenii răsplătesc dragostea nemărginită a lui Christos, dăruirea de sine și jertfa sa»; acceptându-i totdeauna sfaturile și îndemnul care multora aveau să le transforme radical viața.

Imensă era atracția exercitată de călugărul acesta sgârșit la vorbă și brusc la gesturi, care vedea ca prin sticlă în sufletul și în viața prezentă și chiar în viitorul celor ce-l stăteau în față. O atracție care îi calamita chiar pe necatolici, mulți dintre care, odată căzuți în mreaja acestui autentic «pescar de suflete», se înregimentau, convertiți sau nu la catolicism, în armata fără număr a «fidelilor lui Padre Pio». Si poate că tocmai această formidabilă putere de atracție, această priză totală asupra sufletelor și a conștiințelor, a fost minunea cea mai importantă a vieții călugărului taumaturg, ale cărui vindecări miraculoase, dedublări și fapte lipsite de orice explicație naturală sau științifică nu se mai numără. Si dacă asupra minunilor lui Padre Pio Biserica a adoptat tradiționala prudență care îi caracterizează atitudinea în fața fenomenelor supranaturale, influența binefăcătoare a lui Padre Pio asupra celor ce i-au căutat vecinătatea e acum recunoscută fără rezerve. Dovadă că în Vatican Liturgia pentru odihna sufletului lui Padre Pio a fost celebrată de însuși Papa. *Acum!* fiindcă enorma popularitate a «călugărului cu stigmatе», mitul creat în jurul persoanei sale i-au fost prilej de persecuții, uneori venite chiar de la superiorii sai.

Am ajuns la San Giovanni Rotondo după o călătorie dezastruoasă de multe ore, pe șosele literalmente paralizate de zeci de mii de automobile, de care, de biciclete, toate îndreptate spre același, tel: Padre Pio.

Am spus să-l vedem câteva clipe înainte de închiderea cosciugului de stejar cu capac de sticlă în care a fost expus venerației credincioșilor. Pe fața cu trăsături marcate și parca cioplită cu barda într'un lemn bătrân, era întipărită o expresie severă și senină, de patriarh, o maestate și o suferință care-l amintea viu în fața altarului, unde rămănea ceasuri întregi în rugăciune. cu fața brobonită de sudoare, mistuită de suferință. Fusese îmbrăcat, după dorința sa, cu rasa uzată și decolorată pe care o purta de vre-o saisprezece ani, ciumpăvită la poale de foarfecele lacome ale acelora care, încă în viață fiind călugărul taumaturg, căutau să-și asigure din timp relicve. Între degetele noduroase rosariul de lemn și în jurul umerilor stola sacerdotală pe care proțtii o îmbracă la moarte. Si jur împregurul raclei mulțimea în continuă mișcare a credincioșilor. sbătându-se în valuri negre între zidurile milenare ale bisericii: ca totdeauna, zi de zi, de cinzeci de ani încoace; de când, într'o dimineață de Septembrie, Padre Pio primise durerosul și sublimul dar al stigmatelor.

E probabil că «procesul» de beatificare a lui Padre Pio, cerut «vox populi», să fie «introdus» foarte curând. Dar până la proclamarea «oficială» a sfințeniei sale, un lucru apare cert încă de pe acum: Padre Pio aparține acelei categorii omenești extreme de rară din a cărei binecuvântată plămădă se nasc sfinții.